Vanha teksti jonka kauan sitten kirjoitin. Ensimmäinen luku. Delta asema 1 ” Ensin koko maasta meni sähköt. Kukaan ei tiennyt mistä se johtui, mutta syyksi epäiltiin suurta aurinkomyrskyä joka vaurioitti sähkölaitteita. Katkoksesta seurasi tuhoa, aluksi kulkuneuvot lakkasivat toimimasta. Lentokoneet putosivat alas, laivat ajoivat karille ja upposivat. Isoimmat kaupungit pysähtyivät kokonaan koska autojen sähköiset osat olivat kärähtäneet, mutta tämä oli vasta alkua. Kun kaupat eivät enää pystyneet estämään ruokaa pilaantumasta, alkoi mellakat. Poliiseilla ei juurikaan ollut mitään millä estää nälkiintyviä siviilejä, joten mellakat vain pahenivat ja pahenivat. Armeija oltaisiin kutsuttu paikalle, mutta ennen kuin kukaan ehti kunnolla edes tajuta tilanteen vakavuutta, oli hallitus jo oikeastaan pois pelistä. Osa ihmisistä poistui isoista kaupungeista koska mellakoiden takia niissä ei ollut enää turvallista asua. Sitten tapahtui pahin mahdollinen kuviteltavissa oleva asia, jokaiseen isoon kaupunkiin ammuttiin ydinkärkiohjukset, jotka tappoivat melkein kaikki. Kukaan ei tiedä mistä, tai kuka ohjukset ampui ja koska viestintäyhteydet olivat poikki, kukaan ei voinut tehdä asialle mitään. Minä selvisin, mutta näin kaiken. Pelkään, että olen menettänyt jokaisen minulle tärkeän ihmisen. Pommi iskuista selviytyneet jakautuivat kolmeen klaaniin, Delta, Eeta ja Theeta, jotka nyt hallitsevat alueita jotka ovat vielä elinkelvollisia. Kuulun Delta klaaniin itse ja asun pienessä kylässä pohjoisessa jota kutsutaan delta asema ykköseksi. Iskuista on nyt vuosi, enkä voi saada sitä pois mielestäni. Toivon vain että joskus vielä maailma palaisi entiselleen. Enpä olisi uskonut, että juuri kun täytän 18 ja oma elämäni alkaa niin maailma loppuu, niin minun tuuriani. Oliver” Vuosi? Söpöä, ajattelin kun luin vanhaa päiväkirja merkintääni. Voin vain todeta, että mikään ei ole muuttunut. Asun vieläkin ykkös asemalla ja kuulun delta klaaniin, joka ei minulle oikeastaan merkitse mitään. Ainoa asia mikä on muuttunut, on se, että iskuista on viisi vuotta enkä enää usko että asiat palaisivat ennalleen. Olen siis tavallaan luopunut toivosta. Heitän päiväkirjan huoneeni nurkkaan, ja nousen ylös sängystä. Kello on jo kymmenen. Heräsin kyllä jo seitsemältä, mutta jäin lukemaan päiväkirjaani. En tiedä miksi, halusin muistella menneitä, erityisesti niitä aikoja kun maailma ei ollut loppunut vielä. Aikoja milloin isoin huoli oli se, kun puhelimen akku on loppumassa eikä se, että kuolema odottaa jokaisen nurkan takana. Kolme klaania ketkä vieläkin hallitsevat kaikkea ovat ikuisessa sodassa toisiaan vastaan ruuan ja tarvikkeiden takia. Ehkä kukaan ei ole kuullut jakamisesta, en tiedä. Katson itseäni peilistä, hiukset ovat sekaisin ja aivan liian pitkät. Täydellistä, näytän siltä että olisin selviytynyt vuosi post apokalyptisessä maailmassa. Ainiin, minä olen, joten ulkonäköni kuvastaa minua todella hyvin. Tällä hetkellä kaipaan paljon sähkölaitteita, niin kuin parranajo konetta. Vain harvat sähköllä toimivat vimpaimet toimivat nykyään, enimmäkseen analogiset laitteet. Kylässämme on pari 80- luvun jeeppiä, muutama radiopuhelin ja radio. Kylä valaistaankin öljylampuilla, koska vaihtoehdot ovat vähissä nykyään. Avaan taloni oven ja tunnen aamuisen auringon lämmön. Pihalla on noin 25 astetta lämmintä, mikä on monille ihanteellinen lämpötila, mutta ei minulle, koska en kestä lämpöä. Täytyy kyllä sanoa, ottaen huomioon sen, että sähköjä ei ole niin tämä kylä on aika hienosti rakennettu. Talot ovat rakennettu kerroksittain toistensa päälle tilan säästämiseksi. Kylässämme on myös oma kauppa, kahvila ja farmi jossa valmistamme ruuan. Suljen oven ja menen alapuolellani olevaan kuppilaan, niin kuin olen tehnyt joka aamu viimeiset noin 4 vuotta. Syitä on kaksi, kyseinen kuppila on hyvä ja sen työntekijä on ainoa tässä kylässä jota voin pitää jotenkin kaverina, muut jostain syystä eivät pidä minusta. Toinen syy on se, että se on suoraan alapuolellani niin miksi ei. Avaan kuppilan hiljaa ja tunnen jo sen tunkkaisen ilman kantautuvan nenääni, että kun rakastan tätä hajua. John tunnistaa oman kanta asiakkaansa heti ja huutaa ” Moro Oliver, huomenia! ” ennen kuin ehdin edes sulkea ovea. Suljen oven ja istuudun pöytään lähelle Johnia. ”Terve sullekin” vastasin hiljaa. Yleensä en edes tule tilaamaan mitään, on vain

kiva jutella jonkun kanssa. Koko kylä katsoo minua alaspäin paitsi John. Syynä on varmaan se, että toisin kuin muut, minä en tykkää tappamisesta tai ajatuksesta siitä, että maailma on loppunut. Kaipaan joka päivä vanhaa elämääni ja ihmisiä ketkä merkitsivät minulle niin paljon. En saa heitä ikinä takaisin, mikä masentaa minua joka ikinen päivä. Joten sillä välin kun muut leikkivät selviytyjiä, minä istun kämpässäni ja kirjoittelen runoja ja maalailen. Joten yleensä tulen tähän kuppilaan ja jään tänne istumaan koko päiväksi, koska John on hyvä tyyppi ja tulen hänen kanssaan jopa toimeen. John tulee istumaan viereeni ja tuo paikalleni yhden jääveden. ”Ei täällä ole asiakkaita joten voin yhtä hyvin jäädä tähän, ja vesi tulee minun piikkiini.” Sanoo John. ” juttuseuraa kaipasinkin, kiitos ” vastasin. ”oletko ikinä miettinyt jos vain lähtisi pois tästä kylästä, selviytymään tuonne ulos? Harmi, että sinne ei pääse, en halua tulla karkotetuksi” sanoi John minulle yhtäkkiä. Hän puhuu ei kenenkään maasta, tai tappoalueesta, alue jokaisen kylän ulkopuolella jossa kenet tahansa saa tappaa, koska lakeja ei enää ole. Sinne on siviileiltä pääsy kielletty koska siellä on niin vaarallista, täynnä tappavaa säteilyä ja toisien klaanien jäseniä. Olen itsekin miettinyt jos vain lähtisi pois, mutta jos kylästä lähtee niin joutuu karkotetuksi eikä voi enää palata. Ainoa poikkeus on tarkastus- ja resurssien haku kierrokset, silloin pitää mennä ulos kylästä. ” En ole juurikaan miettinyt asiaa John. Ehkä vielä joskus koko maa on elinkelpoinen ja voimme elää normaalia elämää. ”uskotko itsekkään tuohon?” John kysyy ja nauraa perään. ”En.. Ei meillä toivoa ole” vastaan ja nauran vähän itsekin. ”hei, käväsen pienellä kävelyllä, tuun pian takaisin” jatkan. Tykkään kävellä ympäriinsä, se virkistää ajatuksenkulkuani. Avaan kuppilan oven ja astun ulos. Kiipeän kylän kolmanteen ja viimeiseen kerrokseen. Täällä asuvat kylän tärkeimmät henkilöt, eli vartijat ja muut, ketkä pitävät kylää kasassa. Mutta minä en ole täällä sen takia, en ole vartija. Olen täällä siksi, että kylän kolmannesta kerroksesta näkee kauas, ja rakastan katsella maisemia. Maailma näyttää niin erilaiselta, kylän ympärillä on vain suon tyylistä maata ja raunioita vanhoista rakennuksista ennen iskua. Kylää kiertää vartija pari, mutta muuten en näe ketään. Kaikkialla on niin hiljaista, melkein vaikea uskoa että tuolla voisi kuolla hetkenä minä hyvänsä. Omalla tavallaan, kaikki on kaunista. Osa minusta haluaisi olla tuolla, seikkailemassa ja tutkimassa mitä on jäljellä. Pidän itseäni vapaana sieluna ja tässä kylässä tunnen olevani vankina. Mutta tiedän etten pärjäisi tuolla yksin, en ole selviytyjä. Mutta ehkä vielä joskus, aina saa unelmoida. Ennen kuin huomaankaan niin usea tunti on jo kulunut, tämä maisema todellakin vie mukanaan. Olen kävelemässä alas kun minut pysäytetään. Yksi kylän vartioista katsoo minua ja sanoo ”Hei, meillä on pulaa vartijoista ja ajattelin jos sinua kiinnostaisi tulla illemmalla hakukierroksella yhteen kauppaan noin 5 kilometrin päähän? Tarvitsisimme apuvoimia ja olet kuitenkin suorittanut peruskoulutuksen, etkö olekin?” Vartija puhuu totta, olen käynyt läpi armeijan peruskoulutuksen, koska melkein kaikki käyvät sen. Mutta en haluaisi mennä mukaan, koska en ole vartija. ”En oo varma...” Vartija keskeyttää minut sanomalla ”olen nähnyt miten katsot ulos, nyt on mahdollisuutesi tulla ulos ja nähdä millaista siellä on. ” Hän kyllä puhuu totta, ajattelin. ”hmm, okei oon mukana. Toivon etten ole sitten vaivaksi vain” tein päätökseni, toivon ettei minun tarvitse katua sitä. ” Hyvä! Lähdemme muutaman tunnin päästä joten ole valmis siihen mennessä” sanoo vartija, kopauttaa minua olkapäälle ja kävelee pois. Kävelen takaisin asuntooni ja laitan päälle luotiliivin. Jokaisessa talossa on ainakin yksi hätätapauksien varalta. Jään sängylleni makaamaan, minua jännittää. En ole ollut pihalla pitkään aikaan enkä tiedä kuinka vaarallista siellä on. Mitä jos kuolen? Mitäs jos? Käteni tärisevät, mutta yritän hillitä sitä. Enää tunti jäljellä niin pitää lähteä. Nyt ei auta kuin toivoa parasta. Toinen luku. Hakureissu. Astun ulos kämpästäni, hakureissu alkaa pian. En ole joutunut pitämään luotiliiviä päälläni pitkään aikaa. Tässähän tulee aika kovis olo, ajattelin itsekseni ja nauroin. Mutta

todellisuudessa minua pelotti aivan älyttömästi, en vain halunnut näyttää sitä muille. Muut pitävät minua jo luuserina, joten en halua heidän pitävän minua myös pelkurina. Kävelen kylän alimpaan kerrokseen jossa yksi jeeppi odottaakin jo. ” Oliver, tuu kyytiin! Me lähetää ny” Huutaa jeepin kuljettaja. Istuudun jeepin takapenkille, jossa vieressäni istuu kaksi muuta vartijaa. ”Tässä on ase sinulle, ihan varmuuden vuoksi vain. Älä sitten ammu meitä sentään” sanoo vieressäni oleva vartija ja nauraa perään. Hän antaa minulle kiväärin jossa on huono kiikaritähtäin, joka hädin tuskin toimii. En ole ampunut moneen vuoteen ja viimeksi kun ammuin se oli maalitauluun, ja toivon ettei minun tarvitse ampua nytkään. ” Kaikki valmiina, avatkaa portit” huutaa kuljettaja ja kylän portit avataan. Auringon säteet osuvat suoraan jeepin tuulilasiin ja hetkellisesti kaikki muuttuu valkoiseksi. Kun taas näen, katson taakseni ja huomaan kylän porttien sulkeutuvan. ” tervetuloa tappoalueelle, poika” sanoo vieressäni istuva vartija. Käännän katseeni eteenpäin ja näen, että todellakin olen keskellä tappoaluetta. Outo vapauden tunne valtaa kehoni, tuntuu kuin olisi päässyt pois sellistä. Katson sivuikkunasta oikealla ja näen palaneita puita, auton romuja ja liikennemerkkejä. Niin karua, mutta jotenkin niin kaunista. Ajatella, että unelmoin, että joskus pääsisin tänne ja nyt olen täällä. Tie on niin töyssyinen, että jeeppi oikeastaan hyppii eteenpäin. Ei mikään ihme, asvaltti on ajat sitten kulunut pois ja jäljellä on huono, töyssyinen kivinen tie, jos sitä voi edes tieksi sanoa. Tämän takia meillä on jeeppejä, normaalilla henkilöautolla ei olisi mitään mahdollisuuksia tällaisessa maastossa. ” Suunnitelma on siis tämä, menemme muutaman kilometrin päässä olevaan kauppaan etsimään tarvikkeita, ruokaa, lääkkeitä ja sellaista. Otatte mukaan kaiken mitä löydätte ja pysytte lähellä toisianne, onko selvä?” kuljettaja huutaa etupenkiltä. Koko takapenkki minua lukuun ottamatta vastaa kyllä. Minulla taas heräsi kysymys ” Jos kyseinen kauppa on vain muutaman kilometrin päässä kylästä, miksei sitä ole tutkittu aikaisemmin?” Kuljettaja kääntää taustapeilin minuun päin ja vastaa ” Paikansimme kaupan vasta vähän aikaa sitten, eikä meillä ole edes ollut tarvetta hakureissuille. Talvi on tulossa pian poika, emme voi kasvattaa enää pihalla sen jälkeen, joten tarvitsemme kaiken ruuan, mitä vain löydämme. Ymmärsitkö?” ”yes sir” vastasin osittain sarkastisesti. Ärsyttää kun kaikki kutsuvat minua pojaksi. Olen vain kylän nuorimpia, niin ehkä se on syynä. Muutaman minuutin päästä pysähdymme kaupan pihalle. Parkkipaikat ovat suunnilleen yhtä hyvässä kunnossa kuin tietkin, mutta kukapa niitäkään enää tarvitsee. Jännää, miten niinkin pientä asiaa kuin kauppareissu, voi jäädä kaipaamaan. Jeepin kuljettaja ojentaa jokaiselle omat radiopuhelimet jonka jälkeen astumme ulos jeepistä. Pihalla on jotenkin aavemainen tunnelma. Tuli outo tunne, että meitä tarkkailtaisiin, mutta uskon sen johtuvan jännityksestä. Kuljen ryhmän takana kun he astuvat kauppaan. ” hajaannutaan” sanoo yksi vartija. ”Mä voin käydä katsomassa löytyykö ruokaa” vastasin ja yritin kuulostaa siltä, että olen valmis olemaan edes jotenkin avuksi. Lähden tutkimaan ruokahyllyjä, jokainen niistä on niin tyhjä. Ihmiset alkoivat juosta kauppoihin ja varastaa niin paljon kuin pystyivät ennen kuin ruoka pilaantuisi kokonaan. En ole ikinä nähnyt mitään sellaista. Kuin ihmeen kaupalla, onnistun löytämään yhden purkin säilykelihaa. Kaukana viiden tähden ateriasta, mutta ei auta valittaa. Jatkan vielä tutkimista kun löydän oudon lapun lattialta. Nostan paperin ja huomaan, että siinä lukee jotain. ” Kolmas kauppa enkä löydä mitään. Alan luopua toivosta. En ole syönyt viikkoon mitään Ainoa mahdollisuuteni on löytää poh...” Loppua en pysty lukemaan koska huomasin paperissa olevan kuivunutta verta. Tapettiinko hänet? Ja mitä hän yritti löytää? Käteni alkavat taas täristä, tarvitsen ilmaa. Kävelen kohti kaupan ovea, mutta kun pääsen sinne huomaan että kukaan ei ole vielä palannut. Käyn vielä kaupan apteekissa katsomassa löydänkö mitään. Apteekin hyllyt ovat kokonaan hajalla. En usko, että löydän mitään mutta etsin silti. Ehkä olen turhan optimistinen, mutta ehkä tämä maailma tarvitsisikin vähän sitä jatkuvan epätoivon

kaveriksi. Ja kuinka ollakaan, optimistisuus palkitaan kun löydän yhden purkin antibiootteja. Se ei vaikuta paljolta, mutta se voi pelastaa jonkun hengen. Palaan aulaan ja huomaan muidenkin olevan siellä. ”Ei löytynyt paljoa, kurja kauppa. Löysitkö mitään poika?” yksi vartijoista kysyy. ”Antibiootteja ja purkkiruokaa. Ei kummemmin mutta ainakin jotain vai mitä?” vastaan. Huomaan pian, että yksikään mukanani olevista vartijoista ei ole niin optimistinen kuin toivoisin heidän olevan. ” hahaha, ihan naurettavaa. Tulkaa, mennään takaisin.” Sanoo kuljettaja ja avaa kaupan oven. Odotin kiitosta löydöstäni, mutta en kyllä ihmettele etten sitä saanut. Yhtäkkiä pihalta kuuluu laukaus ja yksi vartijoista huutaa ” Eeta klaanin jäseniä! Juoskaa jeepille, he eivät saa ottaa sitä tai emme pääse takaisin!” Kaikki vartijat alkavat juosta takaisin jeepille ja laukauksia kuuluu vain enemmän ja enemmän. Nojaan seinään kaupan sisäpuolella, sydämeni lyö satasta. En pysty juoksemaan tuonne, minut ammutaan! ”Oliver ala tulla jo!” muut huutavat pihalla pienen suojan takana. Tiedän etten voi jäädä tähän enää, tunnen pyörtyväni pian. Otan vähän vauhtia ja juoksen ovista ulos niin nopeasti kuin vain pystyn.